

LU LINA: Staré zamyšlení

- CZ24 News | 9. září 2020

Když tak poslední dobou stále častěji sleduju ty převážně mladé lidi, co se snaží změnit svět k lepšímu, mám většinou takzvaně smíšené pocity. Asi nejlepší definice smíšeného pocitu zní, že to je ten pocit, který cítíte, když vidíte, jak se vaše tchyně řítí do propasti ve vašem novém autě. A smíšené jsou proto, že změna k lepšímu je sice určitě potřebná a dobrá věc, ale nesmíte ji přitom do lidí cpát násilím.

Asi jsem už moc starej, nebo co. Třeba včera jsem náhodně shlédl kousek z jakéhosi letitého filmu s Delonem a místo tradičního tichého slintání nad úplně nahou Anne Parillaud v jeho posteli jsem přitom s manželkou vedl poněkud nostalgickou debatu o tom, kam se tahle Paříž i tahle Francie poděly.

Což poté vedlo k poněkud nesouvislému a pochmurnému přemýšlení o tom, kam se poděl i zbytek naší civilizace, kdo se z toho, kde je a kam se dále posouvá dá nejnadhěji obvinít a jestli tohle slzení nad filmy pro pamětníky fakt znamená, že senilita, inkontinence a trvalý dohled statného ošetřovatele už jsou na dohled.

Abych ty neveselé myšlenky zapudil, jal jsem se hledat viníka. Rychle jsem ovšem dospěl k závěru, že jich je příliš velké množství a jen jejich seznam by mi zabral zbytek života. Takže jsem se rozhodl užít osvědčenou marxistickou metodu dialektického materialismu.

Vyberete si jednoho a ten to všechno odsere i za ty ostatní. A proto je to někdy Žid a jindy kulak, živnostník, učitel, konzervativec, automobilista nebo běloch. Já si dneska vybral mládež. Asi proto, že je vždycky nejmíc vidět.

Jako mladý je člověk zpravidla se vším hned hotov. Všechno se mu jeví jasné a zřetelné, černé nebo bílé, pochybnosti neexistují. Nadšení radikálně a ihned měnit starý svět na nový - pochopitelně je to vždycky změna k lepšímu - proto může rozdávat: „Až doteď jste všechno dělali úplně blbě, ale my to hned napravíme.“ A proto když se na scéně jednou za čas objeví nějaký dostatečně významný prorok takové změny a podaří se mu oslovit kritické množství mladých slibem, že bude líp, bývá zpravidla zaděláno na velký průser.

Protože mladí mají hodně energie na to, aby každé nejnovější světové dobro protlačili vždycky hodně hlasitě a hodně vysoko. Tak vysoko, že se začne jevit zajímavým politikům, kteří díky té hlasitosti usoudí, že jde o vůli lidu. A začnou ji plnit. Případně ta energie slouží k tomu, aby se hodně vysoko dostali přímo určití politici a jejich idea spasení světa. Od nich se pak nakazí další, použijí se známé techniky a po něčem, co by původně každý přičetný člověk okamžitě odmítl jako šílenství, je najednou široká společenská poptávka a už to jede. Na shledanou v Osvětimi nebo na souostroví Gulag.

Například historik Paul Johnson v Dějinách židovského národa o dvacátých a třicátých letech minulého století píše:

Největší úspěch ale slavil Hitler mezi univerzitními studenty. Ti se stali jeho předvojem. V každé fázi mocenského vzestupu se Hitlerovi dostalo podpory napřed od studentů a až pak od voličů....Úspěch nacistické strany pramenil nejen z radikálního programu a stranického rovnostářství, ale i z faktu, že se našlo dost mladých fanatiků schopných zasvětit jí veškerý svůj čas a úsilí. Důležitým poutem mezi nacisty a studenty byly však především agresivní protižidovské demonstrace. Studenti patřili k

prvním organizátorům bojkotů a masových petic, ve kterých se požadovalo odstranění Židů z vlády a z odborných profesí, zejména z učitelského povolání....**Ustrašenost, s jakou se univerzitní představitelé skláněli před agresivitou, zarážela víc, než samotné násilí. Židovští profesori byli donuceni zanechat přednáškových kursů**....Nacisté se díky tomu stali pány vysokoškolského prostředí už dva či tři roky před tím, než se stali pány země.

Hm. Kdyby vstal Hitler z mrtvých asi by se tu cítil dost komfortně a toho, že média už neřídí Goebbels by si nejspíš ani nevšiml. Jen by mu asi pravděpodobně dost vrtalo hlavou, proč se teď z univerzit vyhazují společně se Židy i jasní árijci.

A nebyl to zdaleka jen nacismus a jeho pokrokový program změny starých světových pořádků, co kdysi uchvátilo mládež. Stejně chytlavě reagovala i na komunismus. Stačí si jen vzpomenout, co se dělo v padesátých letech tady. Pavel Kohout nebo Jiřina Šiklová by mohli vyprávět.

Praporečníky čínského komunismu a Maovi kulturní revoluce šedesátých let, která spočívala v likvidaci (a to doslova), byla rovněž mládež. Zmizet tehdy mělo, a to velice překvapivě, staré myšlení, stará kultura a staré zvyky. Jako vedlejší produkt pokroku přitom často zmizel i jejich nositel.

V téže době proběhly i většinou Západu levicové studentské bouře proti všemu starému, provázené násilím a ničením, které některé demokracie, třeba Francie, tehdy ustály jen taktak.

Takže, když teď sleduju západní mládež, jak ve jménu socialismu a ekologismu, ale i dalších velmi podobně šílených nápadů, už zase nadšeně a s jiskrou v oku likviduje vše staré, aby uvolnila cestu novému v rámci další kulturní revoluce, nemůže mi mít nikdo za zlé, že tak činím s poměrně velkým despektem.

Člověka, který svým starým myšlením už zase stojí něčemu báječnému v cestě. Jako kdysi Židé stáli svojí existencí v cestě k dokonalosti národnímu socialismu. Nebo učitelé čínskému komunismu. Buržoazie a kulaci komunismu sovětskému i našemu.

S despektem kromě jiného i proto, že přitom úžasně povznášejícím obrodném procesu kromě rozumu, logiky, výsledků tisíciletého vývoje a starého myšlení už zase šmahem a nejrůznějšímu způsobu likvidují taky všechny, co nemyslí nově.

Autor: LU LINA